ATRAKCJE TURYSTYCZNE

CO WARTO ZOBACZYĆ W LUBLIŃCU?

(1) Zamek Lubliniecki

W istocie nie zamek, lecz pałac – rezydencja pozbawiona funkcji obronnych. Budowla łączy cechy kilku epok: jej bryła ma charakter barokowy, elewacje utrzymane są w duchu klasycyzmu, a XIX-wieczna rozbudowa wzbogaciła ją o elementy neostylowe. Tradycyjna nazwa „zamek” odnosi się do średniowiecznej siedziby Piastów opolskich, po raz pierwszy odnotowanej w źródłach jako fortalicium w 1397 roku. Przez stulecia rezydencja pozostawała własnością rodów władających okolicznymi ziemiami, m.in. Kochcickich, Cellarych i de Garnier. W 1638 roku na zamku gościł król Władysław IV Waza, a podczas potopu szwedzkiego krótkotrwałe schronienie znalazł tu cudowny obraz Matki Bożej Częstochowskiej, wywieziony z Jasnej Góry przez paulinów. Jak każda wiekowa budowla, lubliniecki zamek ma również swoje tajemnice. Jedna z nich dotyczy rozciągających się pod nim lochów, które według miejscowej tradycji mogą sięgać aż do Parku Grunwaldzkiego. Trudno jednak zweryfikować tę opowieść, gdyż wejście do podziemi zostało zamurowane jeszcze w latach 60. XX wieku. Obecnie w odrestaurowanych wnętrzach zamku znajdują się hotel oraz restauracja.

(2) Kościół św. Anny

Nieduży, lecz niezwykle urokliwy drewniany kościół na Szlaku Architektury Drewnianej Województwa Śląskiego. Wzniesiony w 1653 roku z fundacji hrabiego Andrzeja Cellarego, został gruntownie odnowiony w 1754 roku z inicjatywy Pierre’a de Garnier. Z powodu postępującej degradacji i groźby zawalenia w 1998 roku świątnię rozebrano, a następnie odtworzono na nowych fundamentach, przesuwając ją o kilkanaście metrów. Kościół zachował oryginalne barokowe wyposażenie, którego najważniejszym elementem jest ołtarz z obrazem św. Anny i figurami czterech Ewangelistów. U jego podstawy widnieje herb rodu Cellarych, a z tyłu umieszczono kamień węgielny poświęcony przez św. Jana Pawła II. Na balustradzie chóru muzycznego znajduje się kartusz herbowy rodu de Garnier z inskrypcją upamiętniającą odnowienie świątyni w 1754 roku. Wystrój wnętrza uzupełniają obrazy z XVII i XVIII wieku pochodzące z Kościołów św. Mikołaja i św. Krzyża.

(3) Sanktuarium św. Teresy Benedykty od Krzyża (Edyty Stein)

Położone w dzielnicy Steblów Sanktuarium św. Teresy Benedykty od Krzyża (Edyty Stein) było pierwszym w Polsce i na świecie kościołem pod wezwaniem tej świętej. Kościół został poświęcony w 1991 roku, a w 2021 roku, w 30. rocznicę konsekracji otrzymał tytuł diecezjalnego sanktuarium. Interesujący wystrój wnętrza nawiązuje do żydowskich korzeni Edyty Stein. Szczególną uwagę zwracają figura św. Edyty Stein oraz witraż ukazujący męczennicę w kontekście jej ostatniej drogi – z klasztoru w Echt do Auschwitz-Birkenau. W kościele upamiętnia się także ofiary zbrodni katyńskiej, w tym policjantów z powiatu lublinieckiego pochowanych w Miednoje.

(4) Wieża ciśnień

Górująca nad śródmieściem wieża ciśnień przy ul. Kochcickiej, której smukła, cylindryczna bryła, zwieńczona strzelistą iglicą, należy do najbardziej rozpoznawalnych elementów panoramy Lublińca. Wzniesiona w latach 1936–1937 na jednym z najwyżej położonych punktów w okolicy, ma blisko 38 metrów wysokości, dzięki czemu jest doskonale widoczna z wielu miejsc. Obiekt został wpisany do rejestru zabytków i nadal pełni swoją pierwotną funkcję, stabilizując ciśnienie w sieci wodociągowej oraz zapewniając zapas wody na wypadek awarii. Dzięki niedawnej renowacji wieża prezentuje się dziś bardzo efektownie i należy do najciekawszych zabytków architektury technicznej w regionie.

(5) Pomnik na Placu im. Pawła Golasia

Usytuowany przed jednostką wojskową, u zbiegu ulic 11 Listopada i Jana III Sobieskiego, pomnik należy do najważniejszych miejsc pamięci w Lublińcu. Patron placu, Paweł Golaś, był komendantem powiatowym wojsk powstańczych podczas III Powstania Śląskiego. W czasie II wojny światowej został aresztowany przez Niemców i rozstrzelany w 1940 roku w Olsztynie pod Częstochową. Pomnik w formie prostopadłościennego betonowego obelisku wzniesiono w 1960 roku. Na jego froncie widnieje odlany z brązu Krzyż Virtuti Militari oraz napis: „Pamięci Poległych o Polskość Ziemi Śląskiej”. W ostatnich latach monument wzbogacono o kilka tablic pamiątkowych poświęconych bohaterom i wydarzeniom okresu Powstań Śląskich i II wojny światowej. Usytuowanie pomnika przed kompleksem koszarowym nie jest przypadkowe - to właśnie tutaj w latach 1922–1939 stacjonowali żołnierze 74. Górnośląskiego Pułku Piechoty. Koszary wzniesiono w 1913 roku, a od 1986 roku zajmuje je Jednostka Wojskowa Komandosów, najstarsza jednostka tego rodzaju w

polskiej armii. Przy jednostce działa Klub Jednostki Wojskowej Komandosów, organizujący m. in. Festiwal Piosenki Żołnierskiej „Czym dla wojska jest piosenka”. Lublinieccy komandosi są także patronami i współorganizatorami znanych w całej Polsce ekstremalnych imprez biegowych, takich jak Bieg o Nóż Komandosa, Maraton Komandosa oraz Bieg Katorżnika.

(6) Pałacyk myśliwski „Łopian”

Zbudowany w latach 1873-1874 roku przez właściciela Droniowiczek i starostę lublinieckiego, księcia Karola Hohenlohe-Ingelfingena, na należącej do niego leśnej posesji nazwanej „Schwarzwald” („Czarny Las”). Charakterystyczną dominantą architektoniczną budynku jest wtopiona w jego korpus czworoboczna wieża. Obecnie obiekt znajduje się w rękach prywatnych.

(7) Rynek Główny – Plac Konrada Mańki

Rynek Główny, noszący współcześnie nazwę Placu Konrada Mańki, jest sercem zabytkowego układu urbanistycznego lublinieckiej starówki. Rynek usytuowany jest na naturalnym wzniesieniu, a jego obecny kwadratowy kształt jest efektem przebudowy po wielkim pożarze miasta w 1807 roku. Do połowy XIX wieku zabudowę placu stanowiły głównie drewniane budynki, które z czasem zastąpiły murowane kamienice. W najstarszej z nich, wzniesionej w latach 1793–1794, mieszkał Paweł Golaś – bohater powstań śląskich, organizator i dowódca wojsk powstańczych na ziemi lublinieckiej. Jego związki z tym miejscem upamiętnia tablica umieszczona na fasadzie budynku. W północno-wschodnim narożniku rynku znajduje się dawny lubliniecki ratusz, wzniesiony w 1821 roku, obecnie użytkowany przez Powiatowy Cech Rzemiosł i Przedsiębiorczości. Centralną część rynku zdobią dwa wiekowe drzewa: ponadstuletni klon pospolity, uznany za pomnik przyrody, oraz kasztanowiec posadzony w 1983 na miejsce starszego okazu tego gatunku. Między nimi stoi XVIII-wieczna figura św. Jana Nepomucena. Obok tego najdawniejszego opiekuna Lublińca w 2018 roku odsłonięto fontanną z rzeźbą Małej Edytki, upamiętniającą 10. rocznicę nadania Lublińcowi patronatu św. Teresy Benedykty od Krzyża – Edyty Stein. Wśród zachowanych śladów dawnego życia kulturalnego miasta wyróżnia się neon kina „Kometa” oraz szyld sklepu z zabawkami „Jaś i Małgosia” z charakterystycznym wizerunkiem pary dzieci.

(8) Mały Rynek – Plac Mikołaja Kopernika

Trójkątny placyk położony jest w sąsiedztwie Rynku Głównego. W przeszłości nosił różne nazwy: Plac Solny – od handlu solą warzoną w pobliskiej Solarni, Kaczy Targ albo Targ Zbożowy - związany z odbywającymi się tu w XIX wieku targami zbożowymi oraz handlem drobiem, oraz Neuring (Nowy Rynek). Po przyłączeniu Lublińca do odrodzonego państwa polskiego, na pamiątkę patriotycznej manifestacji zorganizowanej w tym miejscu w 1920 roku, plac otrzymał nazwę Placu 3 Maja. Obecnie nosi imię Mikołaja Kopernika. Niegdyś na Małym Rynku znajdowała się studnia miejska, a w 1961 roku ustawiono tu makietę rakiety upamiętniającą pierwszy lot człowieka w kosmos. Od 2005 roku centralne miejsce placu zajmuje rzeźba „Pamięci Edyty Stein” autorstwa lublinieckiego artysty Stanisława Kowalczyka, w której twórca zawarł liczne symboliczne odniesienia do patronki miasta.

(9) Cmentarz żydowski

Położony przy ulicy 11 Listopada cmentarz żydowski jest jednym z najważniejszych śladów obecności społeczności żydowskiej w Lublińcu. Jego początki sięgają 1832 roku, choć oficjalnie gmina żydowska nabyła teren cmentarza w 1845 roku. W 1865 roku nekropolię powiększono o kolejną parcelę. Ostatecznie objęła ona obszar około 4500 m². Na terenie cmentarza zachował się XIX-wieczny dom przedpogrzebowy, który służył niegdyś obrzędom związanym z pochówkiem, a także jako mieszkanie opiekuna nekropolii. Przetrwały również fragmenty historycznego ceglanego ogrodzenia, brama i furtka pamiętające czasy funkcjonowania gminy żydowskiej. Liczbę ocalałych nagrobków szacuje się na około 15 kompletnych macew oraz około 100 ich fragmentów. Część z nich wykorzystano do utworzenia lapidarium

upamiętniającego dawnych mieszkańców Lublińca. Szczególną uwagę zwraca okazały grobowiec rodziny Koenigsbergerów w formie neoklasycystycznego portyku. Wyjątkowe znaczenie cmentarza wynika również z faktu, że jest on miejscem pochówku członków rodziny św. Edyty Stein. Spoczywają tu jej dziadkowie: Adelajda Courant z domu Burchard i Salomon Courant, a także jej starsi bracia Ernest i Richard, którzy zmarli we wczesnym dzieciństwie.

(10) Dom Courantów

Kamienica przy ul. Edyty Stein 2 została wzniesiona w 1857 roku przez Salomona Couranta, dziadka św. Edyty Stein. Przyszła święta kilkakrotnie spędzała tu w dzieciństwie wakacje, a obraz rodzinnego domu i atmosferę dawnego Lublińca utrwaliła w książce „Dzieje pewnej rodziny żydowskiej”. Rodzina Courantów mieszkała w kamienicy do 1922 roku. Po gruntownej renowacji obiektu w 2009 roku otwarto Muzeum Pro Memoria Edith Stein. Ekspozycja prezentuje życie i działalność św. Edyty Stein - filozofki, karmelitanki, męczennicy II wojny światowej i współpatronki Europy. Przybliża również historię rodziny Courantów, społeczności żydowskiej Lublińca oraz związki Świętej z miastem. Poza stałą wystawą muzeum dysponuje salą wielofunkcyjną, w której odbywają się wystawy czasowe, warsztaty, wykłady i spotkania. W budynku mieści się również Centrum Informacji Turystycznej, gdzie można uzyskać informacje o atrakcjach miasta, otrzymać materiały promocyjne oraz skorzystać z usług przewodnika.

(11) Kamienica przy ul. Adama Mickiewicza

Kamienica nr 9 przy ul. Mickiewicza, nosząca tradycyjną nazwę „Pod Śmiejącym się Matyjasem”, jest jednym z ciekawszych miejsc związanych z historią rodziny Steinów w Lublińcu. W latach 1882–1884 mieszkało tu małżeństwo Zygfryda i Augusty Steinów wraz z dziećmi. W kamienicy urodziła się ich córka Róża – siostra św. Edyty Stein, zamordowana wraz z nią w niemieckim nazistowskim obozie zagłady Auschwitz-Birkenau. W tym samym budynku i w podobnym czasie przyszedł na świat również Hans Heinrich Lammers, późniejszy szef kancelarii cywilnej Adolfa Hitlera i jeden z najbliższych współpracowników przywódcy III Rzeszy.

(12) Dom Konstantego Damrota

Niepozorny, parterowy domek przylegający do sąsiedniej posesji to rodzinny dom księdza Konstantego Damrota (1841–1895), uznawanego za najwybitniejszego XIX-wiecznego poetę górnośląskiego tworzącego w języku polskim. Dla podkreślenia swojego lublinieckiego pochodzenia Konstanty Damrot przyjął pseudonim literacki „Czesław Lubiński”. W 1931 roku, z okazji 90. rocznicy urodzin poety, mieszkańcy miasta umieścili na szczytowej ścianie domu tablicę pamiątkową.

(13) Bulwar im. Franciszka Grotowskiego

Nowoczesna przestrzeń rekreacyjna nad rzeką Lublinicą, powstała w wyniku rewitalizacji nadrzecznych terenów. Znajdują się tu promenada spacerowa, ścieżki piesze i rowerowe, most nad rzeką, plac zabaw, siłownia plenerowa oraz miejsca wypoczynku. W okresie zimowym działa lodowisko. Wzdłuż promenady można podziwiać drewniane rzeźby powstałe podczas Międzynarodowego Pleneru Rzeźbiarskiego „Czas – Człowiek – Przestrzeń”, zorganizowanego w Lublińcu w 2012 roku. Na barierkach mostu zakochani zawieszają „kłódki miłości”, symbolizujące trwałość uczuć. Patron bulwaru, Franciszek Grotowski (1733–1814), był właścicielem dóbr lublinieckich i fundatorem zakładu wychowawczego dla sierot. W testamencie z 1812 roku przeznaczył swój majątek na utworzenie placówki dostępnej dla dzieci bez względu na pochodzenie i wyznanie.

(14) Bulwar Europejski

Zrewitalizowana przestrzeń rekreacyjna nad Lublinicą, położona pomiędzy rzeką a Zamkiem Lublinieckim. Obejmuje teren dawnych zabudowań gospodarczych należących do zamku i przylega do nowoczesnego budynku „Lubiteki” - Miejsko-Powiatowej Biblioteki Publicznej. W przestrzeni bulwaru znajdują się alejki spacerowe, ciągi pieszo-rowerowe, miejsca wypoczynku, plac zabaw, tereny zielone, oczko wodne oraz tężnia solankowa. Przy budynku „Lubiteki” można podziwiać rzeźby powstałe podczas III Międzynarodowego Pleneru Rzeźbiarskiego w Lublińcu w 2017 roku, którego tematem przewodnim była literatura Od strony ul. Piłsudskiego, przy dawnej willi Kielmana, znajduje się tablica upamiętniająca dzieci - ofiary niemieckich zbrodni medycznych. Bulwar Europejski został wyróżniony w 2020 roku w prestiżowym ogólnopolskim konkursie Towarzystwa Urbanistów Polskich i Związku Miast Polskich na najlepiej zagospodarowaną przestrzeń publiczną w zieleni.

(15) Bulwar im. Ludwika Okwieki

Zrewitalizowany i obsadzony zielenią teren przy ul. Sportowej, położony między rzeką Lublinicą a kortami Lublinieckiego Towarzystwa Tenisowego. Miejsce oferuje liczne atrakcje edukacyjno-zabawowe, do których należą: drewniany labirynt, ścieżka sensoryczna, koło do iluzji oraz krzywe lustra. Walory przyrodnicze bulwaru podkreśla szpaler dziewięciu około 150-letnich dębów szypułkowych. Od strony wschodniej bulwar sąsiaduje z dawnym cmentarzem Wojewódzkiego Szpitala Neuropsychiatrycznego - ważnym lublinieckim miejscem pamięci. Na terenie nekropolii znajduje się zbiorowa mogiła 194 dzieci zamordowanych w wyniku nazistowskich eksperymentów medycznych, a także miejsce pochówku 14 żołnierzy radzieckich poległych w walkach o Lubliniec. Wśród pochowanych na cmentarzu swoje miejsce wiecznego spoczynku znalazł również profesor Friedrich Maximilian Uhle (1856–1944) - niemiecki archeolog i pionier badań nad kulturami prekolumbijskimi Ameryki Południowej.

(16) Skwer Rodziny Stein

Skwer w miejscu dawnej posesji „Villa Nova”, gdzie w 1884 roku zamieszkali rodzice Św. Edyty Stein – Zygfryd i Augusta wraz z dziećmi. Obecnie skwer zdobi plenerowa ekspozycja rzeźb poświęconych św. Edycie Stein, powstałych podczas I Międzynarodowego Pleneru Rzeźbiarskiego „Św. Edyta Stein – patronka Lublińca i współpatronka Europy”, zorganizowanego w Lublińcu w 2010 roku.

(17) Park Grunwaldzki

Największy i najpopularniejszy teren rekreacyjny Lublińca. Jego historia sięga lat 70. XIX wieku, kiedy miejski las zaczęto przekształcać w park spacerowy. Wytyczono wówczas promenady leśne stanowiące dojście z miasta do parku, ustawiono ławki i

stoły oraz zbudowano charakterystyczny krąg taneczny „Grzybek”. W okresie międzywojennym park rozbudowano o liczne obiekty rekreacyjne. W 1929 roku otwarto kąpielisko miejskie, a w latach 1935–1936 powstał malowniczy kanał wodny z mostkiem, który do dziś stanowi jeden z symboli parku. Na terenie parku znajduje się również Stadion Miejski oraz muszla koncertowa, będąca miejscem organizacji koncertów, festynów i corocznych Dni Lublińca.

(18) Zalew Droniowicki

Sztuczny zbiornik wodny utworzony w 1969 roku. Nad zalewem można odpocząć na jednej z licznych drewnianych ławeczek oraz nakarmić ptaki wodne, korzystając z tzw. kaczkomatu. Na pobliskich „farskich łąkach”, w sąsiedztwie sztucznie usypanego pagórka, znajdują się plac zabaw dla dzieci, skatepark oraz boisko wielofunkcyjne.

(19) Staw Posmyk

Staw Posmyk to największy z czterech stawów w dzielnicy Kokotek, a zarazem największy akwen w powiecie lublinieckim. Jego powierzchnia wynosi ponad 100 ha. Położony w dolinie rzek Małej Panwi i Leśnicy, otoczony jest malowniczym kompleksem lasów sosnowych należących do Lasów Lublinieckich. Symbolem Posmyku jest molo z charakterystycznymi kulistymi latarniami. Staw wraz z otaczającymi go terenami stanowi cenny przyrodniczo obszar, będący siedliskiem rzadkich gatunków roślin oraz ostoją ptactwa wodnego. Jest to także jedyny na Górnym Śląsku rewir gniazdowania i żerowania orłów bielików. Od wielu lat Posmyk należy do najpopularniejszych miejsc wypoczynku w regionie, przyciągając osoby szukające kontaktu z naturą i spokojnego relaksu. Okoliczne lasy i ścieżki sprzyjają pieszym i rowerowym wycieczkom, nordic walkingowi, obserwacji ptaków oraz fotografii przyrodniczej.

(20) Zespół stawów z groblami na Zagłówku

Zagłówek, dziś jedna z dzielnic Lublińca, dawniej był folwarkiem położonym wśród rozległych łąk należących do rodziny Lisów, właścicieli pobliskiego młyna. Nazwa „Zagłówek” prawdopodobnie wywodzi się od śląskiego słowa oznaczającego poduszkę. Przez dzielnicę przepływa rzeka Lublinica, tworząc malownicze, łagodne meandry. Znaczną część Zagłówka zajmuje kompleks stawów i grobli, który stanowi cenny przyrodniczo teren oraz ważną ostoję ptactwa wodnego.

(21) Lipska Górka oraz Krzyż Milenijny

Wzniesienie o wysokości niespełna 300 m n.p.m. w północnej części Lublińca. Ceniony punkt widokowy, skąd rozciąga się stąd panorama Lublińca i okolic, a przy

dobrej widoczności można dostrzec odległe pasma górskie, m.in. Beskidy, Tatry i Sudety. Na Lipskiej Górce wznosi się 20-metrowy Krzyż Milenijny, ufundowany przez mieszkańców Lublińca dla uczczenia Jubileuszu Roku 2000.

(22) Kapliczka domkowa w Droniowiczkach

Zabytkowa kapliczka domkowa z XIX wieku, położona na niewielkim skrawku zieleni pomiędzy rozwidlającymi się drogami. Obok niej wznosi się wysoki drewniany krzyż oraz drewniany słup, który od lat jest miejscem gniazdowania bociana białego. We wnętrzu kapliczki mieści się niewielki ołtarzyk z figurami świętych. Każdej wiosny miejsce to gromadzi mieszkańców Droniowiczek na tradycyjnych nabożeństwach majowych.

(23) Most na Małej Panwi w Pustej Kuźnicy

Drewniany most nad Małą Panwią, zwaną „Polską Amazonką”. W pobliżu mostu znajduje się murowana kapliczka św. Jana Nepomucena z przełomu XIX i XX wieku. Pusta Kuźnica jest silnie związana z historią II Rzeczypospolitej – w latach 1922–1939 wzdłuż Małej Panwi przebiegała granica polsko-niemiecka. Świadectwem tamtych czasów są zachowane budynki dawnych urzędów celnych - polskiego i niemieckiego – oba wzniesione w 1926 roku. O historii tego miejsca przypomina również mural na budynku Ośrodka Szkoleniowo-Wypoczynkowego „Kokotek” Hufca ZHP Lubliniec, poświęcony żołnierzom Straży Granicznej i 74. Górnośląskiego Pułku Piechoty, broniącym granicy 1 września 1939 roku. Uzupełnieniem upamiętnienia jest odsłonięta w 2026 roku rzeźba inspirowana postacią strażnika granicznego Tytusa Łapińskiego - dowódcy patrolu minerskiego, który wysadził most na Małej Panwi, opóźniając natarcie wojsk niemieckich.

(24) Rewitalizacja z myślą o przyrodzie. Nowe życie dawnego basenu w Parku Grunwaldzkim

Zmodernizowana w pierwszym etapie część dawnego basenu w Parku Grunwaldzkim, została udostępniona mieszkańcom w czerwcu 2026 r., stając się nie tylko atrakcyjną przestrzenią rekreacyjną, ale również miejscem sprzyjającym przyrodzie. Jednym z najbardziej interesujących elementów zagospodarowania tego miejsca jest podświetlona fontanna oraz pływająca zielona wyspa bioróżnorodności na zbiorniku wodnym. Powstało tutaj także miejsce służące edukacji – przestrzeń

ekspozycyjna, gdzie zamontowano tablice edukacyjne, na których można przeczytać o zielonej wyspie, mrowisku, drugim życiu drzew, a także o bobrach.

Opisy atrakcji turystycznych zostały opracowane przez Centrum Informacji Turystycznej w Lublińcu (Miejsko-Powiatowa Biblioteka Publiczna im. Józefa Lompy w Lublińcu) na podstawie:

1. Berbesz, Marian, Wędrówki po Lublińcu, Lubliniec 2014.
2. Dziuk, Maria, Barwne i ciekawe w treści o Lublińcu opowieści, Lubliniec 2022.
3. Fikus, Jan, Kościół Podwyższenia Krzyża Świętego. Dzieje dawne i najnowsze, Lubliniec 1997.
4. Fikus, Jan, Krótka historia kościółka pod wezwaniem św. Anny w Lublińcu na tle dziejów miasta od 1645 do 1991 r., Lubliniec 1992.
5. Fikus, Jan, Lubliniec. Z dziejów miasta na Górnym Śląsku, Lubliniec 2003.
6. Fikus, Jan, Siedem wieków fary w Lublińcu. Kościół św. Mikołaja od XIV do XX wieku, Lubliniec 1998.
7. Fikus, Jan, Spacerem przez Lubliniec. 725 lat, Lubliniec 1997.
8. Janik, Maciej, Janik, Teresa, Lubliniec i okolice. Przewodnik krajoznawczy, Katowice 2000.
9. Kanclerz, Krzysztof, U Świętego Stanisława Kostki w Lublińcu, Lubliniec 2018.
10. Kniejski, Olgierd, Kalinowski, Piotr, Lubliniec na dawnej pocztówce, Kędzierzyn-Koźle 2013.
11. Kniejski, Olgierd, Żymierski, Mariusz, Ziółek, Sebastian, Berbesz, Marian, Lubliniec. 750 lat historii miasta i mieszkańców, Lubliniec 2022.
12. Kowalik, Józef (oprac.), Misjonarze Oblaci Maryi Niepokalanej w Lublińcu 1922–1992, Lubliniec 1992.
13. Lubliniec. Zarys rozwoju powiatu, zespół autorski Roman Bieniek i in., red. Jerzy Jaros, Katowice 1972.
14. Parafia św. Teresy Benedykty od Krzyża (Edyty Stein) w Lublińcu-Steblowie. Jubileusz 25-lecia 1991–2016, red. Antoni Zając, Lubliniec 2016.
15. Polub Powiat Lubliniecki. Przewodnik turystyczny, oprac. Aneta Konieczny, Dominika Łupierz; wersja on-line: Mirosław Włodarczyk, Lubliniec 2021.
16. Przewodnik po trasach rowerowych Lublińca, konsult. Kazimierz Bromer, Lubliniec 2007.
17. Szczech, Bernard (zebr.), W kręgu górnośląskich podań i legend. Biały Śląsk, Ziemia Lubliniecka, Lubliniec 2012.
18. Szukając mistrza. T. 1, Lublinieckie ślady św. Teresy Benedykty od Krzyża

Edyty Stein, red. Andrzej Pyttlik, Lubliniec 2008.
19. Zamek Lubliniecki, red. Maciej Janik, Lubliniec 2008.

Wydawnictwa ciągłe:
- Szkice Lublinieckie.
- Ziemia Lubliniecka. Magazyn społeczno-kulturalny.

Źródła internetowe:
- Portal internetowy „Lubliniec – Ocalić od zapomnienia”: https://ocal.historialubliniec.slask.pl.

- Udostępnij
- Drukuj
- PDF